

РЕШЕНИЕ

№ 7043

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8142** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи - ОПП, депозирана от пълномощника юрисконсулт В. П. против Решение №20139220 от 15.06.2021 г., постановено по АН дело №2683/2021 г. по описа на СРС, НО, 12-и състав, с което е отменено Наказателно постановление №18-4332-021083 от 31.10.2018 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“. Със същото на С. М. А. от [населено място] на основание чл.183, ал.5, т.1 ЗДвП е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП.

В жалбата се релевират оплаквания за неправилност на обжалваното решение на всички основания по чл.348 НПК. Касаторът счита за неправилни изводите на съда, че отразените в АУАН фактически констатации нямат доказателствена стойност, тъй като разпоредбата на чл.189, ал. 2 ЗДвП касаела единствено и саво административнонаказателното производство. Освен това твърди, че съдът не е изпълнил задължението си, произтичащо от служебното начало, като не е положил необходимите усилия да събере всички относими доказателства за разкриване на обективната истина. В тази връзка счита, че СРС е следвало да предяви на актосъставителя, разпитан като свидетел, АУАН за конкретизиране на дадените свидетелски показания, както и че не е отдал необходимото доказателствено значение

на приложената по делото докладна записка с рег. №Д33995/08.05.2018 г. По тези съображения се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът по касационната жалба, С. М. А. от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. А. Д. в съдебно заседание оспорва същата с доводи за нейната неоснователност. Подробни съображения за правилност на обжалваното съдебно решение са изложени в отговора на касационната жалба. Предвид това се иска решението на СРС да бъде потвърдено и в полза на ответника да бъдат присъдени направените разноски за адвокатска защита по приложен списък в размер на 300 лева. Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, поради което счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено..

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХІ касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №18-4332-021083 от 31.10.2018 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на С. М. А. от [населено място] на основание чл.183, ал.5, т.1 ЗДвП е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП за това, че на 04.05.2018 г. като водач на описан лек автомобил на посочено място в [населено място] е преминала на червен сигнал на светофарната уредба.

За да отмени НП въззивният съд е приел, че изложените в АУАН и НП факти не са установени в хода на съдебното следствие. В случая от събраните по делото доказателства не се установява на посочените в АУАН и НП дата, час и място преминаването на л.а. на червен сигнал на светофарната уредба. Разпитания в качеството му на свидетел – актосъставител заявил, че не помни случая.

Според мотивите на СРС в производството по обжалване на наказателно постановление административнонаказващия орган е този, който поддържа административнонаказателното обвинение, съответно тежестта на доказване е за него. Отразените в Акт за установяване на административно нарушение фактически констатации нямат доказателствена стойност по презумпция. Същите не се считат за установени, до доказване на противното, със способите за събиране на доказателствата в наказателния процес. Разпоредбата на чл.189, ал. 2 от ЗДвП касае единствено и само административнонаказателното производство пред административнонаказващия орган. Във въззивното производство пред съда обаче се прилагат разпоредбите на НПК, съгласно които годни доказателства и доказателствени средства са само тези, събрани по реда и условията на Кодекса, като същите подлежат на проверка в хода на съдебното следствие.

Предвид извода за недоказаност на нарушението съдът не намерил за нужно да обсъжда законосъобразността на процедурите по съставяне на АУАН и НП,

компетентността на контролния и наказващия орган и вида и размера на наложеното наказание.

Настоящият съдебен състав счита, че така постановеното решение е неправилно поради допуснато в хода на въззивното производство нарушение на процесуалните правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

СРС не е изпълнил задължението си по чл.314 НПК да събере и прецени всички допустими и относими към спора доказателства и да прецени законосъобразността на обжалваното пред него НП на всички основания, независимо от посоченото в жалбата. Единствената преценка на доказателства е тази относно показанията на разпитания като свидетел актосъставител. Противно на изложеното в мотивите на решението, видно от отразеното в протокола от съдебно заседание, свидетелят не е заявил, че не си спомня нищо. Посочил е, че по приложените документи от преписката е установил нарушението. А видно от преписката, в същата се съдържа докладна записка, въз основа на която е образувано АУАН, която обаче не е обсъждана като доказателство от въззивния съд. Предвид това настоящият съдебен състав счита, че като не е обсъдил в пълнота събраните в хода на процеса доказателства, въззивният съд е постановил решението си при неправилно установена фактическа обстановка. В тази връзка не се споделят изцяло и доводите относно разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП.

Съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. С този принцип законът придава на АУАН значението на доказателствено средство, което може да бъде опровергано от събраните в хода на съдебното или административното дирене доказателства или да бъде изключено от доказателствения материал, ако бъде проведено успешно оспорване на качеството му на официален документ. АУАН е официален документ в частта му за извършените от и пред актосъставителя действия и в този смисъл това длъжностно лице не е свидетел на нарушението и може да бъде разпитван при евентуално оспорване на съществуването на документа, а в обстоятелствената му част АУАН е доказателствено средство, което съдът е длъжен да цени като приеме за осъществени посочените в него съставомерни факти, освен ако същите бъдат опровергани от събраните по делото доказателства, включително представените от АНО. Когато административното обвинение се основава само на свидетелските показания на актосъставителя не може да се изисква от същия свидетел да помни всички факти независимо в какъв период от време и ако заяви, че не помни, но поддържа казаното, да се приеме обвинението за недоказано в разрез с разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Разследването на спорните обстоятелства може да доведе до извод за вярност на фактическото обвинение или не, но извода задължително трябва да е основан на съвкупната преценка на всички доказателствени средства, включително и АУАН, освен ако бъде признат за нередовно съставен. В този смисъл доводите на СРС, че съдът не е обвързан да приеме за доказано административното обвинение само въз основа на АУАН са верни, но превратно приложени, тъй като съдът е разглеждал АУАН като постановление за повдигане на обвинение, а не като средство за доказване, каквото качество акта има по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Принципът е следния и се извежда от чл.189, ал.2 от ЗДвП - Обвързващата доказателствена сила на АУАН е до доказване на противното т.е. въпреки, че АУАН е средство за доказване на обвинението, няма пречка, а съществува задължение за АНО и за съда да извършат разследване на спорните обстоятелства и ако констатациите на актосъставителя не бъдат опровергани от събраните доказателства, извършеното

нарушение може да се приеме за безспорно установено въз основа на редовно съставения АУАН. Целта е да бъде възможно доказването на обвинението и чрез акта за неговото установяване, но след разследване на спорните обстоятелства, ако има такива. В случай, че няма, редовно съставения АУАН ще бъде достатъчно доказателствено средство. На практика СРС е изискал да бъдат отново потвърдени посочените в АУАН факти и тъй като актосъставителя е заявил, че няма конкретни спомени, имплицитно е изключил от доказателствения материал годно доказателствено средство по чл.189, ал.2 ЗДвП и в разрез с тази разпоредба. Няма мотиви дали са опровергани фактите по АУАН, тъй като съда не е разглеждал документа като средство за доказване на обвинението. Освен това и както се каза по-горе СРС не е взел предвид, че актосъставителят не е очевидец на нарушението, данни за което се съдържат в приложената към преписката докладна записка.

Като е тълкувал превратно разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП и не е обсъдил и преценил всички събрани доказателства СРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, като е извел необоснован извод за недоказаност на нарушението. Предвид това настоящият състав счита, че решението му следва да бъде отменено.

Необходимостта от събиране и цялостна преценка на доказателствата налага връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При новото разглеждане на делото решаващият съд, в изпълнение на задължението, вменено му с разпоредбата на чл.13 НПК следва да предприеме всички мерки за разкриване на обективната истина в пределите на своята компетентност, като събере всички относими доказателства относно релевантните факти, включително чрез повторен разпит на актосъставителя, да ги анализира, да изложи мотиви относно приетата за установена фактическа обстановка и осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съобразно разпоредбата на чл.314 НПК, и изведе обосновани правни изводи по същество на спора.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и чл.222, ал.2, т.1 и т.2 АПК, Административен съд Враца

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №20139220 от 15.06.2021 г., постановено по АН дело №2683/2021 г. по описа на СРС, НО, 12-и състав, с което е отменено Наказателно постановление №18-4332-021083 от 31.10.2018 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

